

Hành Trình Thuộc Linh

Nhiều người trong chúng ta vì quá bận rộn nên ít có thời gian để nhìn lại hành trình thuộc linh của chính mình. Thậm chí, trong những kỳ nghỉ cũng bận rộn với công việc nhà hoặc đi chơi xa. Cảm tạ Chúa, nhờ có dịp làm chứng trong chương trình của Hội Thánh mà tôi mới có thời gian để ôn lại những gì mà Đức Chúa Trời đã làm cho tôi; đồng thời nhìn nhận sự yếu đuối, thất bại của mình để ăn năn và hết lòng nương cậy Chúa trong mọi khía cạnh đời sống. Có quá nhiều ơn phước Chúa để làm chứng, nhưng hôm nay tôi chỉ ghi lại thể nào tôi bắt đầu tin nhận Chúa Cứu thế Jesus, và được chăm sóc để lớn lên, đứng vững trong đức tin đến ngày hôm nay. Xin Chúa Thánh Linh hướng dẫn tôi để những gì tôi viết gây dựng và khích lệ đức tin cho chính tôi cũng như cho người khác.

Tôi sinh ra trong một gia đình theo truyền thống thờ ông bà. Nhà tôi ở trong một làng Công Giáo La Mã. Tôi đã nghe nói về Chúa Cứu Thế Jesus từ bé. Đôi khi tôi theo bạn bè vào các nhà thờ, nhưng không có gì đọng chạm tâm lòng tôi, kể cả các lễ nghi và những hình tượng trong và ngoài nhà thờ.

Sau năm 1975, cuộc sống của gia đình tôi thay đổi và suy sụp. Ba tôi bị cầm tù bởi nhà cầm quyền cộng sản. Má tôi đã phải đấu tranh với cuộc sống để nuôi sáu người con. Một đêm vào năm 1980, sau một ngày dài ở trường học, ngồi thừ ra ở sân trước với tâm lòng nặng nề, tâm trí của tôi bối rối và khủng hoảng suy nghĩ miên man. Suy nghĩ về hoàn cảnh gia đình mình, về những người đau khổ quanh tôi, đặc biệt là những người nằm vĩa hè và những em nhỏ xin ăn mà tôi thường xuyên gặp dọc con đường Nguyễn Du, con đường mà tôi phải đi bộ mỗi sáng sớm để đến trường. Tôi tự hỏi tương lai của tôi rồi sẽ ra sao... Đột nhiên nhìn lên bầu trời đầy sao và nhận ra rằng: Phải có một Đấng Tạo Hóa. Trí tôi bị bao vây với hàng loạt câu hỏi: Ông Trời là ai? Làm thế nào tôi có thể biết Ngài? Tại sao ông Trời để cho tôi, gia đình tôi, dân tộc của tôi và đất nước tôi lại đau khổ đến như vậy? Tương lai của tôi sẽ ra sao? Trong khi bị dẫn dắt với những câu hỏi đi đi lại

lại này, tôi nhớ đến một người bạn Tin Lành ở trường là Minh Đa. Tôi không thể cưỡng lại sự thôi thúc trong lòng, và đã xin má tôi đi đến nhà bạn tối hôm đó. Tôi mang tất cả những câu hỏi của tôi đối diện với Minh Đa. Bạn tôi lắng nghe và đưa tôi đến nhà thờ Tin Lành tại Trương Minh Giảng. Một Chị tại đó khích lệ tôi tìm câu trả lời qua Kinh Thánh, là lời Đức Chúa Trời. Thế là tôi ghi danh học hàm thụ về "Cuộc đời của Chúa Jesus" để giải toả những thắc mắc của mình, và tôi được tặng một quyển Thánh Kinh để nghiên cứu.

Tôi tiếp tục đi theo bạn đến nhà thờ vào Chúa Nhật cả tháng, nhưng vẫn không chịu mở lòng tin nhận Chúa Jesus là Chúa Cứu Thế cho cá nhân tôi. Những gì tôi đọc từ Thánh Kinh đã trả lời hầu hết các câu hỏi của tôi. Đã có rất nhiều lần trái tim tôi muốn mở cửa mời Chúa Jesus bước vào cuộc đời tôi, nhưng sự kiêu ngạo và cứng đầu giữ tôi lại, cho nên thời gian đó đầu óc tôi bối rối và bất an.

Vào chiều Chúa Nhật 04/05 năm đó, tôi tham dự buổi học Kinh Thánh của nhóm thanh niên, và chị Mỹ Hạnh đã hướng dẫn nhóm nhỏ mà tôi được sắp vào. Sau khi nghe thảo luận của nhóm dựa trên Giăng 3:1-16 và một số lời làm chứng cá nhân về kinh nghiệm tái sinh, tôi hiểu ra rằng: các kiến thức về những gì tôi đã học được từ Kinh Thánh chỉ có thể giúp tôi biết phân nào về Đức Chúa Trời, nhưng nó không thể cứu tôi nếu tôi không được tái sinh. Tôi suy nghĩ về Giăng 3:3, Chúa Giê-su tuyên bố: "Nếu một người chẳng sanh lại, thì không thể thấy được Nước Đức Chúa Trời." Đến cuối cuộc thảo luận và chia sẻ, mọi người cúi đầu cầu nguyện. Hai tiếng nói trong tâm trí tôi tranh chiến nhau: một, là "Hãy giữ đời sống cho riêng bản thân tôi mà thôi."; còn hai, là "Hãy trao đời sống của tôi cho Chúa Jesus làm chủ". Tôi nhắm mắt lại và nghe tên tôi vang lên trong lời cầu nguyện của những người trong nhóm. Tôi bắt đầu cảm thấy thân thể nóng lên như ở giữa một cơn bão lửa; tôi cảm giác giống như ở trong một nồi áp suất. Tự nhiên tôi bật khóc hồi nào không biết. Tôi đã khóc như mưa, như một đứa trẻ không kiểm soát được; trái tim tôi đã tan chảy. Chị Mỹ Hạnh hỏi: "Em có muốn tin nhận Chúa Jesus là Cứu Chúa của chính em không?..." Cuối cùng tôi đã nói "Dạ". Tôi đã được hướng dẫn để nói những lời cầu nguyện đầu tiên của tôi là xưng tội và ăn năn tội lỗi mình. Con người cứng cổ của tôi đã hạ xuống cầu xin sự tha thứ và ơn cứu rỗi của Đức Chúa Trời trong Cứu Chúa Jesus, Đấng đã chết thay cho tôi.

Tôi vẫn còn nhớ khi tôi mở mắt ra, thì cảm giác vui mừng và bình an trong ánh sáng tràn ngập tâm hồn tôi. Tôi đã được Chúa đổi mới tôi như lời hứa của Ngài trong 2 Cô-rinh-tô 5:17, "Nếu ai ở trong Đấng Christ, thì nấy là người dựng nên mới; những sự cũ đã qua đi, nầy mọi sự đều trở nên mới." Tôi được Chúa biến đổi, bỏ dần đi tính ích kỷ, lười biếng, gian dối, nổi loạn và cay đắng đối với những người trong gia đình và với cuộc sống. Tôi đã kinh nghiệm tình yêu Chúa bước vào lòng tôi để tôi có thể yêu thương chân thật và thông cảm với người khác. Sau khi học giáo lý căn bản với thầy Nguyễn Đăng Minh, tôi được thầy Truyền Đạo quản nhiệm Dương Đức Hiền sắp xếp để nhận thánh lễ Báp-têm ngày 15/06/1980 do mục sư Đinh Thiên Tứ chủ lễ tại Hội Thánh Tin Lành Trương Minh Giảng.

Chúa đã nuôi dưỡng đức tin mới của tôi bởi sự tận tâm chăm sóc của người chị thuộc linh là Minh Đa. Mỗi sáng trước khi đến lớp học, Minh Đa đều dành thì giờ hướng dẫn tôi đọc Kinh Thánh và cầu nguyện với tôi, và việc này kéo dài khoảng hai năm trời. Tôi trân trọng những kỷ niệm này đẹp và luôn cảm tạ Chúa vì có một người chị em như vậy trong cuộc sống của tôi. Lúc đó vì tôi bị mất xe đạp nên Minh Đa phải đến chở tôi đi nhà thờ trên chiếc xe đạp cũ nhiều tháng trời. Tuy nhà nghèo nhưng bạn tôi vẫn cố gắng dẫn tôi đi ăn để có dịp dạy tôi cầu nguyện cảm tạ Chúa trước khi ăn. Đây là tấm gương mà cho đến giờ này vẫn nhắc nhở và khích lệ tôi trong công tác chăm sóc những chị em tân tín hữu với những hoàn cảnh khó khăn. Nếu đã có những con người yêu thương, hi sinh chăm sóc cho tôi khi đức tin tôi còn non, thì khi lớn lên trong đức tin rồi, sao tôi lại không thể yêu thương và hi sinh để Chúa dùng mình chăm sóc cho anh chị em mới trong Chúa khác.

Điều đáng tiếc và đáng buồn là trong Hội Thánh có những người đã hết sức, hết lòng đem người đến với Chúa và bỏ nhiều công của và thời gian chăm sóc những người mới tin Chúa, nhưng cũng có không ít người vô tình có những lời nói, thái độ và hành động trong nếp sống thiếu tin kính Chúa làm có gây vấp phạm cho những người mới tin Chúa, góp phần vào những lý do khiến họ rời khỏi Hội Thánh. Có thời gian, khoảng một năm, tôi yếu đuối trong đức tin, bị cám dỗ bên ngoài, đã rời Hội Thánh, bỏ qua sự nhóm lại. Nhưng Chúa đã không bỏ tôi, trong ơn thương xót, Ngài đã dùng các anh chị em thanh niên kéo tôi trở lại Hội Thánh với tình yêu thương kiên nhẫn, tha thứ và sự quan tâm chân thành. Tôi nhớ có những lần tôi trốn trong nhà, và xin má tôi ra nói là tôi không có ở nhà; vậy mà các anh chị vẫn tới mà còn nhớ đến sinh nhật của tôi để gửi quà. Tôi đã cảm thấy hổ thẹn và tội lỗi. Chúa đã thể hiện lòng thương xót lớn đối với tôi, con người không xứng đáng. Vì vậy mỗi lần tôi thiếu kiên nhẫn và nản lòng muốn bỏ cuộc trong việc chăm sóc những ông bà anh chị em tân tín hữu hay những anh chị em trong nhóm nhỏ, thì Chúa lại nhắc tôi lại gương hầu việc Chúa chăm sóc của các anh chị thanh niên Hội Thánh Trương Minh Giảng đã đối với tôi lúc trước.

Trong sự sắp xếp của má tôi, tôi đã vượt biên khỏi Việt Nam đến Nam Dương vào năm 1985. Chúa bảo vệ tôi và cứu tôi từ vô số những mối nguy hiểm. Trong một năm rưỡi ở trại tị nạn Galang, Chúa cung cấp các nhu cầu hàng ngày của tôi. Ngài đã cho tôi rất nhiều cơ hội thờ phượng Chúa, học hỏi để lớn lên trong đức tin và thực tập phục vụ với tất cả các ban ngành trong Hội Thánh. Đó là một thời gian tuyệt vời để tôi trưởng thành trong đức tin và nếp sống tin kính Chúa. Tại đây tôi đã hứa với Chúa trước mục sư Benny là tôi sẽ theo học chương trình thần học để dâng mình hầu việc Chúa. Tôi đã thất hứa với Chúa qua rất nhiều năm vì chạy theo cuộc sống đời này. Mãi đến 2006 trải qua nhiều sự tía sửa và nhắc nhở của Chúa tôi đã theo học chương trình Chứng Chỉ Mục Vụ với Trường Thần Học Canberra (Alliance College of Australia), và Chúa cho hoàn tất năm 2010.

Từ đảo tôi đã đến định cư tại Sydney năm 1986 và đến sinh hoạt thờ phượng Chúa với Hội Thánh Sydney từ những địa điểm Newtown, Dulwichhill và Kingsgrove, với Hội Thánh Tây Sydney và hiện nay là với Hội Thánh Tình Thương. Tôi luôn biết ơn Chúa đã mở ra nhiều cánh cửa cho tôi để học hỏi, được huấn luyện, có cơ hội phục vụ Chúa trong những mục vụ khác nhau, từng giai đoạn với thiếu nhi, thanh thiếu niên, người lớn và với các bác trong viện dưỡng lão. Đây là những đặc quyền và phần thưởng Chúa ban cho tôi. Chúa đã và đang ban cho tôi: một gia đình để yêu thương, những công việc để phục vụ, một Hội Thánh để được thờ phượng Chúa chung, một cộng đồng để được chia sẻ, một đất nước để được sống an lành và một thế giới để được kinh nghiệm sự chủ quyền và tể trị của Đức Chúa Trời Ba ngôi. Ngài đã ban cho tôi một cuộc sống có ý nghĩa, có mục đích và có sự sung mãn tâm linh. Nguyên đời sống của tôi là một công cụ hữu ích trong bàn tay Chúa và là một hương thơm đẹp lòng Ngài. Amen.

Lê Thị Ánh Nga
06-01-2011